

VIŞEDOMMEN

Medlemsblad for Visens Venner København. Årgang 10 - Nr. 2 - Maj 2008

INDHOLDSFORTEGNELSE - NR. 2, 2008

Indholdsfortegnelse, mærkedage og husk kontingentet!	2
Fra formands- og redaktørstolen	3
Mindeord: Minna Flindt	4
Anmeldelse af visekoncerten den 13/3.....	5
Hjertesuk fra en akkompagnatør.....	5
Om fremførelse af viser	6
Kommentar til diverse kommentarer	8
Mindeord: Jackie Kallenberg	16
Jan-Olof Andersson i Helsingborg den 31/3.....	18
Flere mærkedage.....	19
Bestyrelsen m.m. – adresser, kolofon	20

☞ **HUSK at tage kalenderen 2008-09 ud fra midten!** ☞

♥ KOMMENDE MÆRKEDAGE ♥

Vi har noteret os følgende mærkedage i de kommende måneder:

Birgit Skole fylder 80 år den 26. juli
Anne Merete Krausmann fylder 70 år den 1. august
Annmari Sol fylder 60 år den 10. august

Redaktionen ønsker hjerteligt til lykke!

Skulle du høre til de glemsomme:

HUSK KONTINGENTET – KR. 175,00

(det skulle have været betalt i januar måned)

Og husk at angive navn og adresse tydeligt!

FRA FORMANDS- OG REDAKTØRSTOLEN

Af Kim Ravn-Jensen

Visens Venner København holdt ordinær generalforsamling den 1. april i år. Der var almindelig enighed om, at det var en god generalforsamling med en livlig og fokuseret debat og med opslutning omkring bestyrelsen, der fortsætter uændret.

Mere beklemmende var det, at generalforsamlingen måtte fokusere på foreningens manglende indtjeningsevne. Sammenligner vi os med andre viseforeninger, synes vi, at vi har følgende faktorer imod os:

- Vi er et af hovedstadens mange tilbud og ikke en del af noget lokalmiljø.
- Krudttønden er et godt spillested, men vi kan ikke samle folk til fællesspisning før forestillingerne.
- Husleje er høj for alle relevante lokaler i kommunen.

Bestyrelsen er meget opmærksom på foreningens økonomi, men vil ikke for enhver pris sætte foreningens identitet og den løbende opfyldelse af formålsparagraffen over styr.

Derfor vil vi holde os til at orientere om situationen og opfordre medlemmerne til måske at møde lidt mere trofast op til arrangementerne. Hvad vi ikke har af forretningsmæssig tæft, har vi af hjerteblod.

Pladsen som vennekredskontakt står ledig, efter at Mette og Niels Rudbæk Knudsen har trukket sig tilbage efter mange års trofast tjeneste.

Bladet ViSedommen fortsætter endnu en sæson i det kendte format og med de kendte terminer. Ved at meddele sin mailadresse til Claus Alsted (se bagsiden) kan man modtage påmindelser før hver visekoncert.

Sidste nummers debatindlæg har fremkaldt yderligere indlæg i dette nummer, men redaktøren modtager gerne endnu flere.

Før I tager på en velfortjent sommerferie, så husk lige følgende datoer:

- Søndag den 3. august kl. 18.30-20.30: Vi optræder i Kulturhavn 2008 på Islands Brygge sammen med Visens Venner i Brønshøj
- Torsdag den 11. september kl. 19:30: Første visekoncert i foreningens 56. sæson

MINDEORD: MINNA FLINDT

Af Finn Krausmann

Minna Flindt, én af foreningens markante formænd – døde den 6. marts 2008, kort før hun ville være fyldt 83 år.

Jeg har kendt Minna, siden jeg blev medlem i 1960 – dels som en fremragende visefortolker, senere som en nær personlig ven. Hun blev tidligt foreningens ankermand, først som sekretær for den legendariske Eigil Jensen, og da han trak sig tilbage fra formandsposten, var det helt naturligt, at hun tog over.

I perioden 1976-88 sad hun i redaktionen af POLITIKENS ”Lystige Viser”, hvor man kunne trække på hendes store viden om vort specielle interesseområde.

Da der dannedes stadig flere foreninger, som ønskede at kalde sig ”Visens Venner”, blev der behov for en paraplyorganisation – Fællesrepræsentationen, senere kaldet FÆREP – som kunne udstikke fælles retningslinier for de nye foreninger, og Minna blev FÆREPs første formand, hvilket gav hende kælenavnet ”Mor Danmark”.

I de senere år levede Minna tilbagetrukket, men kom dog i foreningen, så længe kræfterne rakte, og kunne man lokke hende til at give en visse, fik man en oplevelse.

Vi er endnu mange, som har kendt Minna og vil mindes hende med glæde.

ANMELDELSE AF VISEKONCERTEN DEN 13/3

Af Annmari Sol

Tak til dem, der fandt på at invitere Maja og Martin som gæstesolister til Visens Venner København!

Det er længe siden, jeg er blevet så glad og opløftet af visesang.

De to unge fra henholdsvis Sverige og Norge kunne både arvegodset (Taube m.m.), som de havde frisket op på fantastisk vis, og nye viser, heraf nogle selvproducerede.

De sprudlede på scenen. En friskhed, veloplægthed, glæde og humør og frem for alt flot visefortolkning, smuk sang og stor musikalitet.

De lyser op på visehimlen og gør det hele besværet værd at tage med offentlige transportmidler i regnvej fra Haslev til København – og ikke mindst hjem igen.

2½ times transport hver vej! Uf! Men Maja og Martin er hele rejsen værd – ja, det er Ulrik for resten også, når han fyrer Rytter Reinald og Kunzes Kompagni af, eller Kim formand, der gav os den mest syrede, ligegyldige tekst om nogle lette piger, der kommer dansende på en sådan måde, at det bare bliver en uundværlig vise!

Jo – der var så sandelig ”passager af ufattelig skønhed” denne aften.

Synd for alle jer, der gik glip af det.

HJERTESUK FRA EN AKKOMPAGNATØR

Af Finn Krausmann

Jeg har fungeret som vise-akkompagnatør i hen ved 40 år – og været meget glad for det – men jeg oplever stadig, at der er visefolk, der lærer deres stof efter gehør og - uden at skamme sig det mindste – erkender, at de aldrig har lært noder. Det er primært synd for dem selv, for det kan læres på en eftermiddag. Hvis man kan lære alfabetets 28 bogstaver, som jo ikke siger noget som helst om, hvordan lyden skal udtales, skulle det ikke være uoverkommeligt at lære 7 nodenavne og nodernes placering på og mellem 5 vandrette linjer.

Hvis man var nodekyndig, kunne man let fortælle sin akkompagnatør, hvilken tonart en given vise skulle synges i, og dermed kunne meget bøvl spares.

Men når det nu åbenbart ikke kan være anderledes, vil jeg foreslå, at man én gang for alle får undersøgt sin stemmes spændvidde, så man kan fortælle sin akkompagnatør/nodeskriver, at éns stemme spænder fx 1½ oktav, fx fra G til C.

Nu handler det jo ikke om sangstemmen, for det er jo sjældent den, man bruger, når man synger viser. Viser skal principielt foredrages i et stemmeleje, der ligger tættest muligt på talesprogets, og så er det ligegyldigt, om man kan klare det høje C, hvis man står på tæer.

Det skal dog bemærkes, at der er forskel på, om man synger for fuld udblæsning, eller man synger dæmpet for et lille publikum. I det sidste tilfælde bør man sætte sin vise 1-2 toner lavere.

Jeg plejer at spørge mine solister, hvor højt deres stemme når – uden besvær! - og hvor dybt den går uden at skulle presses, og så kan jeg indrette mit akkompagnement derefter. Men det ville jo være ulige lettere, hvis de selv kunne oplyse det – de kunne jo fx have det stående i lommebogen

Gider I?

OM FREMFØRELSE AF VISER

Af Annmari Sol

(red. anm.: Dette indlæg blev rettidigt indsendt til sidste nummer af bladet, men kom ikke med på grund af en redaktionel fejl)

Husk at ta' vare på de ører, du har fået, og gå efter gåsehudsforfølelsen!

Hvad er en vise? Og hvordan skal en vise fremføres?

Det spørgsmål stillede jeg provokerende ved VVK's visematiné i november 2007 og forsøgte at gi' mit bud på et svar med tilhørende vise-eksempler.

Det affødte et par indlæg i Viſedommen. Da der er flere læsere af Viſedommen, end der var tilskuere til visematinéen, vil jeg lige repetere nogle af de udtalelser, jeg kom med ved den lejlighed, således at læserne af dette blad får en mulighed for dybere indsigt i, hvad det er, der blev kommenteret, og det vil glæde mig, hvis emnet fortsat vil blive debatteret, således at sangere og musikere, som begiver sig ud i visekunstens krinkelkroge, blive bevidste om, hvad, hvordan og hvorfor, de gør, som de gør.

Spørgsmål om, hvad en vise er, er blevet ivrigt diskuteret i Visens Venner, siden jeg debuterede dér i 1984. Mit bud er:

En vise er en fortælling, som fremføres(synges/tales) med talesprogets betoning og rytme, gerne til musikledsagelse.

PH og Bemhard Christensen var mestre i at få tekst og musik til at gå op i en højere enhed!

Det, der adskiller en vise fra en sang, er måden, den fremføres på. Det er altid meget let at afgøre, hvornår det, der synges IKKE er en vise. ”Det er måden, altså...”

Hvis vi går tilbage til de ældste visetekster (folkeviser, skillingsviser etc.), så var der en anden sproglig tradition dengang, og derfor finder man i ældre viser ofte omvendte ordstillinger og forkerte betoning, men det må man så leve med (og acceptere), hvis det ikke kan være anderledes. Nogle af disse viser har trods alt et væsentligt indhold, som berettiger, at de synges endnu i dag.

Det hænder ofte, at komponisten har komponeret musik, hvor betoningerne ligger anderledes end i teksten, og så er det visesangerens udfordring at lægge betoningerne rigtigt på ordene alligevel. Hvis verselinjerne skiller midt i en sætning, skal visesangeren få sætningen til at hænge sammen på trods af musikken. Visasang handler om tekstforståelse.

Det er dejligt, når en visesanger har en smuk sangstemme, men visasang handler ikke om at synge smukt. Visasang handler om tekst og indhold.

Men når man – efter at PH og Bernh. Chr. har vist, hvordan det kan gøres - kan finde på at komponere musik til en tekst, hvor tekst og musik skrider mod hinanden hele vejen igennem, så synes jeg, det er fælt.

Et skræk-eksempel er ”Jeg vil Male dagen blå”. Denne poetiske tekst kan dog blive til en dejlig vise, hvis man behændigt undlader at rette sig slavisk efter noden!

Der findes utallige vise-genrer (lyriske, fortællende, skillings-, sømands-, revy-, bakke-, rolleviser, alvorlige, sjove, ironiske, viser med en pointe etc.), og for mig er alle genrer lige gode, lige ”fine”, kort sagt: ligeværdige. Et godt viseprogram er et program med afveksling.

Det er ofte blevet diskuteret, om ”udklædning” hører hjemme i vise-sang. Ja, synes jeg.

En revy- eller rollevise bliver ofte bedre af lidt udklædning og rekvisitter, men selvfølgelig skal man ikke overdrive eller bruge udklædning som en maske til at gemme sig bagved.

En visesanger skal netop vise publikum, hvem hun er, og ikke kun, hvad hun kan.

Akkompagnementet skal (ligesom underlægningsmusik til en film) understrege tekstens indhold, stemning, følelse. Derfor er det vigtigt, at akkompagnatøren kender teksten, så han kan bruge musikkens virkemidler til at fremme visetekstens stemning. Det kræver en utrolig indfølelsesevne og tekstforståelse hos akkompagnatøren – udover stor musikalitet, selvfølgelig.

Der er komponeret meget skøn musik – musik, som snildt lever sit eget liv uden (vise)tekst, og den musik nyder jeg meget at lytte til! Men når det handler om viser, så handler det for mig først og fremmest om teksten, og den måde, den spiller sammen med musikken på.

”Viser er ikke finkultur, men fin kultur.”

KOMMENTAR TIL DIVERSE KOMMENTARER

Af Finn Schlanbusch

Sidste nr. af Vi&edommen indeholdt en meget grundig og vidtfavnende artikel af vor formand, Kim, som kommentar til Annmari (i det følgende kaldet Lille Sol)’s udlægning af sin opfattelse af visekunst, som hun

(fortsættes side 13)

(fortsat fra side 8)

fremsatte ved vennekredsaftenen den 11. november sidste år med opfordring til - netop kommentarer.

Af de indledende bemærkninger fremgår, at redaktør Kim, desværre ikke overraskende, ikke havde modtaget nogen og derfor selv måtte på banen med sit fine indlæg. Det var jo egentlig heldigt, for så fik vi det, men jeg vil gerne supplere. Desuden vil jeg knytte et par bemærkninger til vor sekretær, Claus Alsteds indlæg. Jeg har også fået Lille Sols indlæg til nærværende Višedom og knytter også an til det.

Først ”Projektet, der aldrig vil lykkes”.

Jeg hørte for nogen tid siden et foredrag af den succesrige og meget anerkendte teaterinstruktør, Katrine Wiedemann, hvor hun fortalte om sig selv og sin kunst. Hendes projekter lykkes aldrig!! (Bortset fra netop det sidste ”Et drømmespil”, som hun for første gang var tilfreds med).

Uden sammenligning i øvrigt mener jeg, at det vel altid er sådan, at de fleste, der udøver noget som helst, herunder f.eks. visekunst, mener, at det nok kunne gøres bedre. Det betyder ikke, at man så må mene, at ens præstation var dårlig, og slet ikke, at man har begået fejl på fejl på fejl. Jeg mener, det bør betyde, at man er opmærksom på, at ens præstation altid kan forbedres. Derfor er det så vigtigt med kommentarer i en forening som vor, så vi hele tiden kan udvikle os, blive opmærksomme på nye vinkler i teksten, andre betoningener som fremhæver på en anden måde o.s.v.. Det er jo det, vi går på kurser for at blive bedre til.

Dette blot for at sige, at vi lykkes rigtig meget rigtig ofte - uden at den vise, vi fremførte, var fuldendt.

Så til det mere konkrete. Jeg vil ikke prøve at definere en vise udover, at det er en tekst til musik. Jeg mener i virkeligheden, at visen defineres i fremførelsen. (Som Lille Sol skriver: ”Det er måden altså ...”). I februar var Finn Krausmann vært for en matiné, hvor emnet var fremførelse af Højskolesangbogstekster som - viser.! Altså tekster, som ikke var skrevet, endsige tænkt som viser, men som kunne fremføres som sådanne. Det var netop den udfordring Finn stillede, at vi skulle kunne skabe teksterne om til viser.

Hvordan gøres så det.? Ja, det gøres bl.a., som Lille Sol skriver, ved at benytte talesprogets betoningener og rytme. Desuden, som Kim skriver,

er det meget vigtigt, at man er bevidst om, hvad man gør, hvad man ønsker at udtrykke. Helle Quist, der var lærer på et af vore kurser, gjorde opmærksom på dette ved at standse op efter hver fremførelse og spørge solisten: Hvad tænkte du?, hvilken stemning ville du udtrykke, ligger der noget bag, hvad sker - er sket - vil ske? o.s.v. - og på samme måde spørge de andre kursister, som havde lyttet, om deres oplevelse. Der var ingen facitliste, men kvaliteten steg med stigende indlevelse - uanset om man i øvrigt selv var enig i fortolkningen.

I "Jeg-viser" er det meget vigtigt, at solisten er jeg'et, både i barske (politiske, f.eks. "Den tapre landsoldat"; personlige, f.eks. "Den første nat alene") og de morsomme (politiske, f.eks. "Brevet til Bulganin"; personlige, f.eks. "Langt til Rungsted"). Derfor er det også vigtigt, så vidt muligt, at kunne teksten udenad. Det er svært for tilhøreren/-skueren at bevare illusionen om jeg'et og jeg'ets stemning m.m., hvis teksten læses op. Det er svært for solisten at få de rigtige betoning, ikke bare de sprogytmemæssige, men også de stemningsmæssige, hvis ordene ikke flyder glidende, ligesom indefra. Det forhindrer dog ikke, at det meget vel kan lykkes, selvom man af og til må kaste et hurtigt, diskret blik på en diskret anbragt tekst, blot det sker i naturlige pauser. Hvis man føler sig usikker, vil det også sabotere den indføjte fremstilling, at man må bekymre sig om, hvorvidt man nu kan huske næste vers, og her kan "støttepædagogen" være fremragende - når man altså i øvrigt faktisk kan sin tekst.

Denne lange svada er jo i virkeligheden det, Lille Sol skriver i sin overskrift: Gå efter gæsehudsforfølelsen! Dén opstår, når visen fremføres med intensitet og nærvær, og (Lille Sol igen) med den følsomme, stemningsforstærkende underlægningsmusik.

Det fører mig til Claus' "Texten eller Melodien". Claus slutter med, som akkompagnatør, at mene, at melodien er vigtigst, da den kan overleve uden teksten. Rigtigt nok, men det modsatte er også tilfældet. Tænk bare på "Havnen", "Familieportrætter", "Brudens far". Alle har de fine og smukke melodier, som oven i købet stort set ligger rytmisk helt i tale-rytmen, men der er nok mange, der ikke kan huske dem, da teksten næsten altid reciteres uden en tone. Alligevel synes jeg, det er meget vigtigt med underlægningsmusikken, som giver en kraftig forstærkning af stemningen, og uden hvilken jeg slet ikke ville betragte dem som viser.

Hvad er så vigtigst. Tja, som sanger vælger jeg teksten først. Jeg vil ikke seriøst fremføre en tekst, jeg ikke går ind for, om så melodien er nok så god. I hvert fald ikke som vise. På den anden side skal melodien også være god. Hvis ikke vil jeg nok overveje om jeg vil give mig i kast med visen. Jeg tror, det er derfor adskillige visesangere (som kan) har lavet egne melodier til gamle tekster.

Og så nåede jeg til Kims indlæg. Jeg er ganske enig i, at der er andre ”tekniske” detaljer, som er vigtige, og også jeg undgår så vidt muligt omvendt ordstilling. Jeg vil dog sige, at hvis man giver sig i kast med H.C.Andersen, så må man forvente, at hans sprog ikke er det mest nudanske, man kan tænke sig. Desuden er teksterne kendt gennem så mange år, at - sådan skal de bare lyde.

Det skal de i øvrigt også p.g.a. poesien (’s blå blomst). ”Der har jeg rod, derfra min verden går”. Hvis det ellers kunne lade sig gøre rent rytmisk, ville det blive meget mindre poetisk: ”Der har jeg rod, derfra går min verden”. Hvis man ønsker et andet forsvar for ordstillingen, kunne man jo også underforstå et ”det er” (derfra min verden går), men jeg forestiller mig ikke, at dette er H.C.Andersens begrundelse.

Bortset fra H.C.A., så er mange af de kendte viser med virkeligt skurrende ordstillinger og betonerer ret gamle, og, som Lille Sol skriver, var traditionen anderledes, og så er vi der, hvor den enkelte må gøre op med sig selv, hvad man kan acceptere (Kan man betone ”Sneflokke kommer vrimplende” på den ”rigtige” måde?) Der er en teknisk detalje, som jeg ikke mener er nævnt før, og som jeg finder overordentlig vigtig. Det er talesprogsafsnupninger.! Der er de enkle: ”Jeg vil male himlen blå” bliver til ”Ja’ ve’ male ...”. Denne ganske lille ændring, som er let at udføre, er stort set uhørlig, men gør for mig en verden til forskel i illusionen om, at det er mig, der er jeg’et i visen, og dermed stiger intensiteten. Lidt vanskeligere bliver det, hvis afsnupningen tager en stavelse væk i rytmen. Fra

”U-landsvisen”: ”...vore skikke og troldmænd og tro fik et spark, også guderne skulle forny’s”. For mig har jeg’et taget en måske nødvendig afstand fra følelserne og remser nu blot forbrydelserne op. Hvis man indfører afsnupningen ”også guderne ~ sku’ forny’s”, må man indlægge en pause i stedet for den forsvundne stavelse. Denne kommer til at accentuere ”guderne”, og begge dele levendegør den ubærlige følelse af

smerte, raseri, afmagt, så den er til stede i syngende øjeblik. Dét giver gåsehud, og de færreste vil opleve, hvor den kom fra!

Nå, når man rider sine kæpheste, kan man blive ved, og selvom redaktøren klagede over stofnød, må jeg nok holde op, men afslutningsvis vil jeg sige, at nok finder jeg teknikken vigtig, betoning, ordstillinger, afspuninger, men det vigtigste er intensiteten. Hvis den mangler, kan man perfektionere det øvrige, og alligevel stå med et kedeligt, uengagerende resultat. Omvendt, hvis den er der, kan man måske nok registrere div. tekniske fejl, men visen bliver god.!

Så er spørgsmålet blot, hvor megen teknik er nødvendig for at holde høj intensitet.? Det kan jeg ikke svare på generelt, men det er det, vi hører, når vi synger for hinanden. Derfor er vore ”interaktive kommentarer” vigtige.

MINDEORD: JACKIE KALLENBERG

Af Hans Greve

Selv om alle vidste, at det snart måtte ske, var det alligevel et chok at modtage meddelelsen om, at Jackie Kallenberg var afgået ved døden torsdag den 13. september 2007. Samtidig kunne vi glæde os over, at Jackie omsider blev befriet fra sit skrantende helbred. Alle steder var Jackie meget afholdt. Således blev han valgt til tillidsmand i sine helt unge år på lageret i sanitetsfirmaet Brødrene Dahl.

Men allerede den gang var trangen til kunstnerisk udfoldelse stor. Hans kreative evner kom til udfoldelse i rigt flor, når han deltog i opbygning af scenerne, hvad enten han var regissør, over-regissør eller belysningsmester. Titlen var underordnet, når bare arbejdet blev udført og helst med kunstneriske overraskelser. Han virkede på forskellige teatre som f.eks. Alléscenen, Det Ny Teater og Cirkusrevyen (det var her, han udførte en arbejdsopgave siddende inde i det opretstående klaver, mens Preben Neergaard spillede på det).

Jackie har også turneret med Det Danske Teater, hvor han også spillede roller. Som afslutning på teatrenes forestillinger var der næsten altid en afslutningsfest med en teknikerrevy. Her deltog Jackie også med liv og sjæl. Senere fik amatørteatrene enorm stor glæde af Jackie, både som

sceneopbygger og ikke mindst som skuespiller. Han kunne spille alle genrer med stor overbevisning, for han var også her perfektionist til det yderste.

Ved amatørforestillinger med efterfølgende bal kunne man snart se Jackie og hans kone, Vibeke, indtage dansegulvet. De var turneringsdansere. De havde ikke drejet mange omgange rundt på gulvet, før de øvrige dansere veg helt ud til siderne for at gøre plads og for at betragte det dansende par (vild med dans). Synge kunne Jackie også, hvad enten det var en sang i et teaterstykke, en operette eller en skillingsvisse. Her var han også perfektionist, og ikke hvem som helst fik lov at være hans akkompagnatør.

Men resultaterne var jo også fantastiske. I de seneste år var han med i John Mogensen Cabareten både på Det Ny Røde Kro Teater og på turne – fantastisk – i en alder stærkt op mod de 80. Det var en perfektionistisk håndværker, skuespiller, danser og visesanger og tilmed en god kammerat, som vi i september 2007 måtte sige farvel til. Æret være Jackie Kallenbergs minde.

(Hanne Kiær og Jackie Kallenberg)

JAN-OLOF ANDERSSON

optrådte i Helsingborg 31. marts....

.....og vi var en tre stykker som tog derop og fik en meget stor oplevelse i den store restaurant på Parapeten med udsigt til Kronborg.

Første afdeling lagde Christina Kjellsson beslag på, og hun viste sig at være et meget sympatisk bekendtskab. Christina sang sine egne, meget underfundige viser på et forbilledligt tydeligt svensk til egen musik og fik stor applaus for det.

Efter pausen kom Jan-Olof på scenen og diverterede med et meget varieret program, hvor hans egne tekster og melodier ikke var så fremtrædende. Det var en forrygende time med charme, musikalitet, udsøgt guitarspil og en fremragende stemme og tekstbehandling. Jo, vi var meget tilfredse og følte os godt underholdt.

Derovre i Helsingborg har de noget der hedder sponsorer – det kunne vi jo godt trænge til i København, ikke?! – og en af disse sponsorer kom på scenen og overrakte 5000 svenske kroner til en udvalgt, specielt visesanger, som har markeret sig på den svenske visescene. Jan-Olof – for det var jo ham – blev så overasket og rørt at han næsten ikke kunne kvittere med endnu et par numre.

Det ville vi gerne delagtiggøre jer alle sammen i, og ”vi” er

Niels og Mette og Tonna

***VISENS VENNER optræder gerne privat
til runde fødselsdage, jubilæer,
receptioner og andre festlige lejligheder!***

MÆRKEDAGE

Den 7. marts fyldte

LILLIAN JUSTOW 75 ÅR!

Bestyrelsen ønskede TIL LYKKE med en buket dagen før,
og overbringeren blev bedt om at videregive
Lillians hilsner og tak – hun blev meget glad.

FORMAND KIM ER NU 50!

Den 9. april fyldte vores formand rundt.

Hans kloge hustru og flittige akkompagnatør

LISE

- Gerd Pedersen – vil ikke stå tilbage for sin mand,
så hun fylder også 50 år - men først den 14. juli!

Kære Kim og Lise!
I ønskes hjertelig til lykke med
de tilsammen 100 år!

Alle jeres visevenner.

*Hvis DU gerne vil i bladet med din fødselsdag eller et jubilæum,
så meddel datoen til Vibeke Bonné.*

Afsender: VVK v/Claus Alsted, Gl. Bagsværdvej 40, 2800 Lyngby

BESTYRELSEN

Kim Ravn-Jensen, formand, Dæmningen 5, 2500 Valby.

formand@visensvenner-kbh.dk - 3645 1863 / 2145 8811

Vibeke Kirst, næstformand og aspirantkontakt, Tybjergvej 40,
2720 Vanløse. morkirst@yahoo.dk - 3874 7215

Jytte O. Rasmussen, kasserer, Brøndbyvestervej 84 st. tv.
2605 Brøndby. farmor@tdcadsl.dk - 4088 0650

Claus Alsted, sekretær, Gl. Bagsværdvej 40, 2800 Lyngby.
ca@mail.dk - 4588 5517

Vibeke Bonné, medlemspleje og vennekredskontakt,

Fredskovhellet 20, 1. th, 3400 Hillerød. per.bonne@teliamail.dk - 4879 5956

Marjanne K.B. Reinau, u. portefølje, Hammeren 32, 1/197, 2630 Tåstrup.
marjannereinau@besked.com - 4352 0995 / 2442 9733

Tonna Nørrelund, udeoptræden, Tjørnelunds Alle 17, 2500 Valby.
tonn@mail.tele.dk - 3630 7223 / 2467 8311

UDEN FOR BESTYRELSEN

Arkivar

Mette Brabæk – mette.brabaek@privat.dk - 3880 0283 sommer 4494 6483

Redaktion: *Kim Ravn-Jensen (ansv.), Vibeke Bonné, Claus Alsted*

CVR nr. 29985774. Kontingent: Kr. 175,- pr. år (januar-december)

BG konti: Giro 549 6624; Bank 1551 549 6624

Vi seddommen trykkes i ca. 250 eksemplarer og sendes/uddeles til Visens Venner Københavns medlemmer, alle danske Visens Venner-foreninger, til annoncører, biblioteker og andre institutioner og organisationer.

Næste deadline: 15. august 2008